

panelið

Jens Pauli Heinesen skrivar:

Um opningstíðir, nass o.a.

Eg eri biðin um at skriva okkurt í miðleingjuna í hesum blaði, men evni, eg ætlaði mær í holt við, er kvæmt sum krút (ikki minst í hesum teigum), so eg tori ikki at nærkast tí beinanvegin, uttan fari fyrst at skriva um okkurt heilt annað.

Eitt nú um opningstíðir.

Í seinastuni hefur ein treisk fyriteka aftur og aftur lýst í bløðunum um sínar opningstíðir — (ein ónærslig lýsing, tí tað mátti ikki verið nakað at breitt út um landið, nær tey har á staðnum kunnu sleppa á bukkuna). Men slík lýsing er ikki eindomi og óvanlig í bløðunum, og tað er ein spurningur, um handlar og fyritekur við hesum undarligu kunngerðunum ikki ganga okkara privatlívið so mikið nær (umframt at tað mátti verið brandólógligt), at vit ikki bara skuldu steynt tey inn fyrri manna-rættindardómstólin og ákært tey fyrri avmarkan av okkara dyrt goldna persónliga frælsi.

Soleiðis hefur ein klubbi her í Føroyum eitt uppslag, har tað stendur at gestirnir kunnu hava sín opning millum kl. 20 og 24 gerandisdagar, men er kortini so menniskjansligur, at neyðardýrin, har koma, fáa nakað størri skotbrá um vikuskiftið.

Í sovjetiskum fangaleg-

um eru teir ikki so humanir. Har skalt tú hava tín opning stundisliga kl. tað og tað á morgni, um tú vilt ella ikki vilt. Og vilt tú ikki, mást tú biða til næsta morgun somu tíð, og slíkt kann sum kunngjørt vera stak drúgført. Men í Sovjet hava teir verið undangongumenn í nógvum sovordnum undarligum, sum vit áttu ikki at apa okkum eftir.

Í síni ómetálga kostligu og fráluku skaldsøgu um soldátin Sveik í fyrsta heimsbardaga, sigur høvundurin Jaroslav Hasek frá, at har máttu heili herlið hava opning upp á kommando. Slíkt er ikki pent, tað er vist.

Tað hefur mangan hent seg, at eg havi høyrð onkran sagt nakað soleiðis: Oys, eg havi tapt fimm pund, eg eri so glað(ur).

Tað er lögð, at fólk kunnu fegnast um at tapa nakað, sjálvt um tað sum í hesum føri ikki er so nógv. Tí roknar tú eftir — og tað eru eingils pund, tú roknar við — so verður tað bert umleið 50 kr., og øll í Føroyum munnu hava ráð til at tapa so frætt.

Men tað hendir seg eisini, og oftari í hesum feitu tíðum, at tú hoyrir onkran siga: Eg eri so kedd(ur), tí eg havi tikið 5 pund uppá.

Einhvør bindingarkona

ingini, um hon skuldi tikið so nógv (eygu) uppá.

Hava tit høyrð søguna um suðringin. Hann skuldi til Klaksvíkar at friggja, men veðrið var so ringt, at tað var ivingarsamt, um Smyril sigldi. Hann sendi tí soljóðandi fjarrit til gentuna: Eg komi, um eg sleppi. Gentan var ikki sein at telegrafera suðuraftur: Kom bara, tú skalt sleppa.

Ja, so ymiskt kunnu orðini uppfatast, men álvaratos, hatta við opningstíðunum gongur ikki, hatta er ov grovt. Vit hava einki orð, sum rakar akkurat, men upplatingartíð og afturlatingartíð hava vit. Ella hví ikki siga: Vit hava opið frá og til.

Og so hatta við at tapa 5 pund ella taka 5 pund uppá. Úr tí bygd, eg komi, hoyrði eg í mínum barndómi ikki annað enn,

oyar lá millum nógv tey rikastu, eg hugsi millum 25 tey rikastu — og munnu vera farin longur upp á stigan síðan tá.

So hvat vil tað siga: fátækrahjálpi til eitt av heimsins rikastu londum.

Tann olmussa vit nú fáa úr Danmark er meir enn ein kvart milliard. Gera vit okkum ta hugsunarroynd, at henda peningagávan kavaði niður yvir Havnina í 10-kronuseðlum (26 milliónir 10-kronuseðlar), so hevði býurin kavað undir, vit høvdu vassað upp um øklar, og tað hevði tikið okkum dagar, ja, vikur at henta alt uppafur. (Og sjálvsagt hevði reyvin verið hægst allar hesar dagar-nar).

Heldur hetta lagið fram, fáa vit skjótt Grønland aftur.

Longu í fimti árunum stóð grein í Aktuelt, har

størri verður uppgávulyndið og sambandið. Vit mugu fyrri alt her í verðini ikki klára okkara húsarhald sjálvi. Alitið á sjálvanteg og tinar egnu gávur má fyrri alt her í verðini ikki vinna á trongd tinari eftir at liva upp á nass.

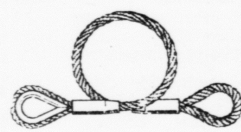
Henda »sjúkan« kann ikki føra til annað enn sjálvsmorð, soleiðis at skilja at vit t.d. drepa okkum av fiti og andilgari armóð. Men vit kunnu eisini drepa okkum á annan hátt. Tí: kann eitt so ríkt fólk sum okkara ikki klára sitt egna húsarhald, so er heimurin fortaptur, tí so kann einki land her í verðini klára seg. So eru tveir triðingar av heimsins fólkum dómur at liva í hungri og lorti, fyrri at vit, tann eini triðingurin, kann sleppa at dusa sær í einum luxus, sum er ókendur í søguni.

Men tað er heilt vist, at tað kemur ikki at ganga.

Triði heimurin kemur at reisa seg sum ein veldig kraft og krevja sín rætt. Og sanniliga av røttum. Og tá kemur tann heilt stóra vanlukkan at raka okkum, um vit ikki taka annað skinn um bak. Ja, tað ljóðar kanska stórt og háfloygt at siga tað, men eitt siðaskifti má til.

Og alt tað sum sambandið — ella henda »sjúkan« stendur fyrri, førir burtur frá einum slíkum siðaskifti til eina tilveru í skammleysum nassarii. Heldur henda »sjúkan« fram at vinna í okkara samfelag, so mugu vit gera okkum greitt, hvat ið fer at henda.

Men eg hugsi ikki, føringurin torir at gera sær tað greitt. Eg hugsi, at tað er ov lítið mannfólk í honum. Eg frykti fyrri, hann velur at blunda og gapa.

Møller blokkar

Teir vælumtókta Møllerblokkarnir við rullulegum í støddunum frá 1—5 tons á goymslu, men aðrar støddir kunnu eisini útvegast.

Allir blokkarnir hava certifikat.

Fa. Skipaútgærð
postbox 92, tlf. 24310,
3860 Vestmanna

Heldur
tú
ikkí

sosialin